The Korban of Michael

Rabbi Jonathan Ziring: jziring@migdalhatorah.org

1. **תלמוד בבלי מסכת מנחות דף קי עמוד א**

לעולם זאת על ישראל - א"ר גידל אמר רב: זה מזבח בנוי ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן

2. **תוספות מסכת מנחות דף קי עמוד א**

ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן - מדרשות חלוקין יש מי שאומר נשמותיהן של צדיקים ויש מי שאומר כבשים של אש והיינו דאמרינן בשמונה עשרה בעבודה ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון ויש אומרים דקאי אדלעיל והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל, לא מצאתי יותר.

3. **פירושי סידור התפילה לרוקח [יא] פרשת התמיד עמוד כו**

וא"ת והא אמרי' ואישי ישרא' ותפילתן, י"ל אישי אלו נשמות שמיכאל מלא26 עם התפילה למעלה לפני השם27.

4. **ספר המנהיג דיני תפילה עמוד צה**

[י"ב ע"ב] פ' אין דורשין שמיכאל מקריב קרבנות בכל יום בעבו' ישראל, וזהו שאנו אומ' ואישי ישראל ותפילת'.

5. **דף על הדף מנחות דף קי עמוד א**

ובתוס' (ד"ה ומיכאל וכו') כותבים: מדרשות חלוקין, יש מי שאומר נשמותיהן של צדיקים וכו.'
בספר עטרת ישועה (פרשת אחרי ד"ה וכו' דבר אל אהרן אחיך) מביא מהמגיד מקאזניץ זי"ע, שבעת שהיה קורא בתורה 'והשימותי את מקדשיכם' קרא 'ווי דערלבעט מענן דאס שוין' (מתי כבר נגיע לזה), ומבאר את דבריו התמוהים עפ"י דברי התוס' כאן, שמיכאל מקריב נשמות צדיקים בשמים ממעל לריח ניחוח, והנה גם אלה הנעקדים על קידוש שמו בכלל זה, שהרי יש תענוג ונחת רוח מזה במרומים. ועל זה היה המגיד הקדוש מבקש ומתחנן 'והשימותי את מקדשיכם', שיהיה המזבח של מעלה שממה 'ולא אריח ניחוחכם' שלא יהיה עוד נחת רוח כזה למעלה, וממילא לא יסתלקו הצדיקים מעלמא הדין, ולא יעקדו עוד נפשות מבני ישראל על קידוש השם, אמן כיה"ר.
ומסיים העטרת ישועה: ואמרתי פירוש זה לפני מרן אבינו הגה"ק זצ"ל (הוא בעל האמרי נועם) וקלסיה עכד"ק.

6. **Shut Maharam MiRutenberg 59, translation Rabbi Phillip Moskowitz, https://pdf.brsonline.org/YadrimTorahJournalOnline.pdf**

A Jew asked Rabbi Meir, may he live [long]: Is penance required of someone who slaughtered his wife and four children during the great massacre at Koblenz,4 the blood soaked city, because they asked him to kill them for they saw that the God's wrath had been kindled and the enemies [Christians] began slaughtering the children of the living God [i.e., Jews]? He too wished to kill himself [and die] with them, but God [wished otherwise] and saved him by the Gentiles [i.e., they stopped him from killing himself]. And he [Rabbi Meir] wrote him: I'm at a loss as to how to rule. Certainly one who kills himself for the Unity of God is permitted to do so, for it is written, "I might have thought [that even suicide in a case similar to Shaul's] is forbidden; the word 'But' comes to teach otherwise [i.e., that it is not forbidden]." We further find the story of 400 boys and girls who were captured for immoral purposes etc. and they threw themselves into the sea. And [the subsequent story in that passage from Gittin of the mother of seven children who died for their faith and after witnessing their deaths] "she threw herself off the roof and a Heavenly Voice went forth and said Happy is the mother of children (Tehillim 113:9)." And many other [passages] like these. However, to kill other people requires further scrutiny to find allowance. One can't bring any proof that such killing is forbidden from [the story of] Shaul's [death], i.e., from David's killing the Amalekite convert [who reported] "I killed the anointed of Hashem." For perhaps the anointed of Hashem is different [i.e., one cannot kill an anointed king, but others under these circumstances may be killed]. However the allowance in this matter is widespread and we find that many great people regularly killed their sons and daughters. And Rabbi Kalonymos celebrated [them] in his dirge [beginning] … And it would appear to me to bring a proof of its permissibility, just as we say that the verse [in Bereishit forbidding suicide] authorizes it [under certain circumstances] on the basis of the story of Shaul, so we may say that it equally authorizes one to kill another for the sake of kiddush Hashem, for we derive the injunction against murder from the concluding words of that very same verse (Bereishit 9:5) … And the exclusionary [i.e., permissive] "But" [in the verse] refers to both the beginning and concluding [clauses of the sentence]. … And whoever imposes upon him [the father] penance speaks evil of the pious of preceding generations. Since his intention was to do good and he hurt those who were most dear to him only out of an abundance of love for our Creator may He be blessed, and they begged him to do so … And one should not be severe with him [the father] at all May the Rock of Israel avenge our plight and the plight of his Torah and the plight of the blood of his servants swiftly in our days, and may our eyes see it [God's vengeance] and our hearts rejoice. MbB [Meir ben Barukh], may he live (long)

7. **ברכת העבודה**

רְצֵה ה' אֱלֹקֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

- רצה... ואשי ישראל, או ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל?

8. טור אורח חיים הלכות תפלה סימן קכ

ואשי ישראל וכו' ואף על פי שאין עתה עבודה מתפללין על התפלה שהיא במקום הקרבן שתתקבל ברצון לפני הש"י ובמדרש יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה ועל זה תיקנו ואשי ישראל וי"מ אותו על מה שלמעלה ממנו והכי פירושו והשב העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם תקבל ברצון תחלת דבר הוא:

9. בית יוסף שם

ואשי ישראל וכו' ואע"פ שאין עתה עבודה מתפללים על התפלה וכו' הוקשה לו היכי אמרינן ואשי ישראל דהיינו הקרבנות תקבל ברצון שהרי עכשיו אין לנו קרבן לכך כתב שאע"פ שאין עתה עבודה מתפללין על התפלה שהיא במקום הקרבן ולפ"ז ה"פ ואשי ישראל ותפלתם תפלת ישראל שהוא במקום האישים שהם הקרבנות תקבל ברצון:

ובמדרש יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים וכו' כן כתבו התוס' בסוף מסכת מנחות (קי.) ולפ"ז ה"פ ואשי ישראל כלומר אנשי ישראל הנקרבים על יד מיכאל או יהיה מלשון אשה ריח ניחוח כלומר קרבנות ישראל דהיינו נפשותיהן שהן עצמן נקרבות על ידי מיכאל גם תפלתם של ישראל הכל תקבל ברצון :

...ומ"ש רבינו ותפלתם תקבל ברצון תחלת דבר הוא היינו לומר דלשני הפירושים הראשונים ואשי ישראל דבוק עם ותפלתם הבא אחריו ולפירוש זה ואשי ישראל דבוק עם והשב העבודה לדביר ביתך כלומר השב העבודה ואשי ישראל דהיינו קרבנותיהם לדביר ביתך ואח"כ מתחיל ואומר ותפלתם של ישראל מהרה באהבה תקבל ברצון. ונ"ל שאותם שלא היו מתחילים במנחה אלא מואשי ישראל היו מפרשים כאחד מן הפירושים הראשונים דאילו לפירוש זה לא יתכן להתחיל מואשי ישראל שאינו תחלת דבר:

10. ב"ח אורח חיים סימן קכ

ב ואשי ישראל וכו' אף על פי שאין עתה עבודה וכו'. כן צריך לומר. ולפי זה הכי פירושו ואשי ישראל הם שלש תפילות ערב ובוקר וצהרים שתקנו חכמים חובה כנגד התמידין שבכל יום ותפילתם הם שאר תפילות של יחיגים שמתפללין בנדבה על ידי חידוש אי נמי של מוספין בשבת וראש חודש ומועדים תקבל ברצון ובית יוסף לא פירש כן:

11. ט"ז אורח חיים סימן קכ

(א) (פמ"ג) אומרים רצה כו'. - כתב הטור על נוסח ואשי ישראל ותפלתם כו' ואף ע"פ שאין עתה עבודה מתפללים על התפל' שהיא במקום הקרבן שתתקבל ברצון לפני הש"י ובמדרש יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה. וע"ז תקנו ואשי ישראל. וי"מ על מה שלמעל' ממנו וה"פ והשב העבוד' ואשי ישראל. ואח"כ תחיל' הדבר ותפלתם באהבה תקבל ברצון ע"כ. על הפי' הראשון קשה כפל ותפלתם ואי בא לפרש מהו אישי ישראל הי' לו לומר תפלתם בלא וי"ו. וי"ל דיש ב' מיני תפלות הא' תפלה בזמנ' הי' במקום קרבן ואחר זמנה אי' ר"פ ת"ה שכר תפלה יהבי לי' שכר תפלה בזמנה לא יהבי לי' ע"ז קאי ותפלתם לכלול אף תפלה שלא בזמנה שהיא לא מקום אישי ישראל ועל פי' בתר' קשה ל"ל ואשי ישראל כיון שכבר זכר העבודה ואי תימא שיש עבודה בלא אישים עכ"פ לא היה לו להפסיק בלדביר ביתך בנתים והי' לו לומר והשב העבודה ואשי ישראל לדביר ביתך ע"כ הפי' האמצעי הוא המובחר מכולם:

12. אליה רבה סימן קכ

(א) רצה וכו'. ואישי ישראל וכו' הקרבנות, ואף על פי שאין עתה עבודה, תפלה במקום קרבן, טור. פירש ב"י דר"ל תפלה שהוא במקום אישי ישראל ע"כ. נראה דק"ל דא"כ כפל למה לי ואשי ישראל ותפלתם, הא אישי ישראל היינו תפילתם. אבל נ"ל דר"ל דתפילתם על שאר תפלות שאינן של י"ח קאמר, ונקראין בלשון תפלה כמ"ש לעיל ס"ס ק"י. עוד כתב בטור, במדרש [הובא בתוספות מנחות קי ע"א ד"ה ומיכאל] יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה, ועל זה תיקנו ואישי ישראל. ויש מפרשים ואישי ישראל קאי למעלה על השב וכו' ותפלתם וכו' תחלת דבר הוא ע"כ. כתב מטה משה [סי' קמט] יש ספרים דלא אמרינן במהרה. וכן ר"י מגרמייזא [מיחה], כי מיכאל מקריב נפשות הצדיקים אין לומר במהרה. וכדי למלאות החשבון (ל"ז) [ל"ד] תיבות שהיו (ל"ז) [ל"ד] כהנים מביאים פר ושעיר, והכהן המקריב נגד החזן, אמרינן והשב את העבודה ע"כ. ולעניות דעתי (מקיים) [לקיים] נוסחותינו במהרה, חדא דהא יש עוד שני פרושים בטור כדאמרן, וכן באבודרה"ם [עמוד קב] לא העתיק אלא אלו ב' פירושים, וגרס נמי במהרה, וכן ברוקח [עמוד שמ]. ועוד קשה בתוס' סוף מנחות [שם] גרסו כן, אף דהביא שם (ד"מ הר"ל אצ"ל) [דברי מדרש הנ"ל. אלא צריך לומר], דזה וודאי קצב היא שמיכאל מקריב, ואין אנו מתפללין אלא על הקבלה שיקבלו ברוך הקדוש ברוך הוא מהרה, ולא הוי כלל כמתפלל ח"ו על מיתת צדיקים. גם קרוב שמקריבין נשמת צדיקים שכבר מתו שנים רבות. ועוד הא בתוס' דיש מפרשים דמקריב כבשים של אש:

13. מור וקציעה סימן קכ

ובט"ז [שם] כתב שאמצעי מובחר שבכולן. ולדידי קשיא לי אם כן אינו מענין הברכה, שאין כוונתה כי אם בקשה על קבלת התפלה והעבודה, ומה מקום לזה לקבלת הנשמות שאינה מכלל עבודתנו אלא עבודת המלאך. וי"ל בדוחק לפי שאין נשמותיהן של צדיקים נקרבות אלא ע"י שעבדו עבודת הי"ת בתפלתן, וגם בעת קבלת נשמותיהן הן נמסרים אליו ית' ברצונם וזוהי עבודתם. אי נמי י"ל דקאי על הקדושים הנהרגים על קדושת ה', שהם ודאי אישים מקריבים חלב ודם שאין עבודה גדולה הימנה.

ונפקא מנה בין ב' הפירושים הראשון והאחרון, ובין הפירוש האמצעי, דלשנים הנז' י"ל מהרה באהבה תקבל, אבל לפי' האמצעי אין לאמרו וכן נהגו עכשיו.

14. פרי מגדים אורח חיים משבצות זהב סימן קכ

וי"ל ואשי ישראל תענית הם חלב ודם שנתמעטו ביום התענית מחום הטבעי כו'. נראה לי:

15. שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן קכ סעיף ב

ואשי ישראל הן נשמות הצדיקים שמקריב מיכאל שר הגדול על המזבח של מעלה (ולמטה הן הקרבנות שמקריבים הצדיקים ומוסרים נפשותיהם להקב"ה על כל דיבור ודיבור היוצא מפיהם המכונה בשם מזבח) (באהבה רבה הבאה אליהם מלמעלה ע"י מיכאל שר החסד) וזו היא תפלה הנקרא עבודה שבלב והקרבנות אלו שהן באש ההתלהבות נקראות אשי ישראל ותפלתם היא גוף התפלה שהן תיבותיה:

16. ערוך השולחן אורח חיים סימן קכ סעיף א

ובמדרש יש שמיכאל שר הגדול מקריב נשמותיהם של צדיקים על מזבח של מעלה ולזה תקנו ואשי ישראל [טור ותוס' שלהי מנחות] דמיכאל הוא כהן גדול למעלה כשם שאהרן היה כה"ג למטה ומרומז זה בשמיני למילואים שאז נתמנה אהרן לכה"ג ואז נתמנה גם מיכאל למעלה לכה"ג דכתיב שם [ויקרא ט, ד] כי היום ה' נראה אליכם ונראה הם אותיות אהרן ואליכם הם אותיות מיכאל [כן ראיתי] וענין הקרבות הנשמות הוא שהנשמות משיגים כל כך תענוג בהתדבקותם לאור של מעלה ממש והוא תענוג שאין לו שיעור ומדה וזהו לשון קרבן לשון התקרבות והדברים עתיקים וזה שסמכו ברכת רצה לשומע תפלה שכיון שבאת תפלה באת עבודה דכתיב [ישעיה נו, ז] ושמחתים בבית תפלתי עולותיהם וזבחיהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה יקרא וגו' [מגילה י"ח] ולכן אומרים אח"כ מודים שכיון שבאת עבודה באת תודה דכתיב [תהלים נ, כג] זובח תודה יכבדנני [שם] וסמכו ברכת כהנים אחר מודים דכתיב [ויקרא ט, כב] וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת וגו' אלמא דברכת כהנים היא אחר עבודה ועבודה והודאה חדא מילתא היא דגם הודאה הוה עבודה [שם] וממילא כיון דברכת כהנים מסיים בשלום ולכן אומרים שים שלום וזהו תורף דג' ברכות אחרונות [ועוד טעם יתבאר]:

17. משנה ברורה סימן קכ

במדרש יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה [ר"ל שמגיש אותם לרצון לפני ד' לריח ניחוח] וע"ז תקנו ואשי ישראל ר"ל אנשי ישראל וי"מ על מה שלמעלה ממנו וה"פ והשב העבודה ואשי ישראל ואח"כ ותפילתם באהבה תקבל ברצון ועיין בט"ז שכתב דהפירוש האמצעי הוא המובחר מכולם אבל הגר"א כתב שהעיקר כפי' האחרון:

18. דף על הדף

במטה משה כתב שלפי ביאור זה, אין לגרוס - ואשי ישראל "מהרה" וכו', דוכי אנחנו מתפללים שימותו הצדיקים במהרה, ויתקבל נפשותיהם ברצון למעלה.

אבל בא"ר (סי' ק"כ אות א') מיישב הגירסא (וכמו שגם התוס' כנ"ל גרסו כן), שיש קצבה כמה נשמות מיכאל מקריב כל יום, ואם כן מקריב מיכאל כל יום נשמות צדיקים שמתו כבר, ושפיר מתפללין שיתקבל במהרה אותם נשמות שהוא מקריב היום.

עוד תירץ הא"ר די"ל שגם נשמות של צדיקים שמתו משנים רבות, מתעורר איזה זכות והם נקרבים על גבי מזבח של מעלה, ועליהם אנו מתפללים שיקובלו במהרה לרצון. ובעץ יוסף (בסידור אוצה"ת) מביא כן מהאריז"ל, שסוף שכר ותענוג הנשמות בעוה"ב, הוא מה שמיכאל הכה"ג לוקח הנשמה, ומקריבה על המזבח לפני ה', ושמחה ותענוג זה לא שזפתו עין רואה.

היעב"ץ במור וקציעה (סי' ק"כ) העיר לפירוש זה מה כל זה שייך לברכת ה"עבודה", ותירץ דנשמותיהן של הצדיקים הנקרבות למעלה, היינו אותם שנהרגו על קידוש ה' - למען שמו ית', ואין לך עבודה גדולה ממנו.

עוד כתבו התוס' כאן לפרש התפילה "ואשי ישראל", דקאי אדלעיל - "והשיב את העבודה לדביר ביתך, ואשי ישראל". "ותפילתם מהרה תקבל ברצון וכו'" - שהקב"ה יחזיר בביאת המשיח העבודה וקרבנות ישראל לדביר ביתך. ועיין בביאור הגר"א (סי' ק"כ ס"ק א') שפירוש זה הוא העיקר.

הט"ז (סי' ק"כ ס"ק א') הקשה על פירוש זה, דא"כ הול"ל "והשב את העבודה ואשי ישראל - לדביר ביתך", ולמה הפסיק ב"לדביר ביתך" בין העבודה - לאישי ישראל.

בטור (סי' ק"כ) מביא ביאור שלישי, שאעפ"י שאין עתה עבודה, מתפללין על התפלה שהוא במקום העבודה, וכמוש"נ ונשלמה פרים שפתינו. ולפ"ז פירש הב"ח מ"ש ואשי ישראל, ותפלתם, אשי ישראל היינו תפלת שמונה עשרה - שתקנו חז"ל כנגד התמיד. ותפלתם, היינו שאר התפילות שמתפללין. וכ"כ בא"ר.

19. שו"ת משנה הלכות חלק יג סימן יג

ומיהו לעצם הקושיא לפענ"ד לאו קושיא הוא ומקרא מלא הוא למה לי רוב זבחיכם אמר ה' וזובח תודה יכבדננו וזבחי אלקים רוח נשברה ולב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה ובגמ' מנחות ק"י ובכל מקום מוקטר ומוגש לשמי אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא לחטאת ולא מנחה ולא אשם ובתוס' שם ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן יש מי שאומר נשמותיהן של צדיקין ויש מי שאומר כבשים של אש והיינו דאמרינן בשמ"ע בעבודה ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברצון ועיין ט"ז א"ח סי' ק"ד, ועיין רמב"ן עה"ת ויקרא דסוד הקרבנות הוא שיעמוד בעל הקרבן כשמקריבין הקרבן ויאמר כך היה ראוי לעשות לי אם שחט הקרבן כך ראוי וכו' ואם זורקין הדם כך היה ראוי לעשות לי ואם שורפין כו' צריך לצייר עצמו כאלו הוא נקרב על המזבח ממש בעצמו. ואמרו תפלות כנגד תמידים תקנום והגם דתפלה רחמי נינהו ואבות תקנום תרוייהו אמת לבד מתפלת שאינו רק בשביל קרבן ועיין תוס' ברכות כ"ו ע"א ד"ה תפלת השחר וד"ה טעה וד"ה איבעיא להו ודו"ק. ואנשי מעמד היו מתפללין ועומדין על הקרבנות והכל בכיון זה והבן.

20. שו"ת תורה לשמה סימן מג

גם עוד אודיע לכם שמלבד כונה הנז' צריך האדם לכוין ג"כ באומרו ואשי ישראל על כל תעניות שמתענים ישראל כי האדם בתעניתו מקריב חלבו ודמו וכדאיתא בזוהר פ' שמות דף כ' ע"ב וז"ל וע"כ מנהיג עולמו כשושנים שהוא אדום ולבן וכתיב להקריב לי חלב ודם כנגד זה אדם מקריב חלבו ודמו ומתכפר לו זה אדום וזה לבן מה השושן שהוא אדום ולבן אין מוצקין אותו לחזור כולו לבן אלא באש כך הקרבן אין מוצקין אותו לחזור כולו לבן אלא באש. עכשיו מי שיושב בתעניתו ומקריב חלבו ודמו אינו נצמק לחזור כולו לבן אלא באש דא"ר יהודה מתוך תעניתו של אדם מחלישין איבריו וגובר עליו האש ובאותה שעה צריך להקריב חלבו ודמו באותו האש והוא הנקרא מזבח כפרה והיינו דרבי אלעזר כד הוה יתיב בתעניתא הוה מצלי ואמר גלוי וידוע לפניך ה' או"א שהקרבתי לפניך חלבי ודמי והרתחתי אותם בחמימות חולשת גופי יהר"מ שיהא הריח העולה מפי בשעה זו כריח העולה מהקרבן באש המזבח ותרצני. נמצא שהאדם הוא מקריב בתעניתו החלב והדם והריח שעולה מפיו הוא מזבח כפרה ולפיכך תקנו התפלה במקום הקרבן ובלבד שיתכוין למה דאמרן עכ"ל ע"ש.

והשתא לפ"ז יותר מתיישב כונת ואשי ישראל על התעניות של ישראל ובודאי שהאדם צריך לכוין כונה זו וגם יכוין לפירוש הטור ז"ל, דקאי על תפלת העמידה שכנגד תמידין תקנום וגם יכוין על אמירת פרשת התמיד והקטורת שבכל יום שהם במקום הקרבן ע"ד ונשלמה פרים שפתינו וגם יכוין למ"ש במדרש על נשמות ישראל וזה ברור. והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי. כ"ד הקטן יחזקאל כחלי נר"ו.

21. **Dafyomi.co.il** THE KORBAN OF THE ANGEL MICHA'EL

What exactly is the Korban that Micha'el offers in Shamayim?

(a) TOSFOS (DH u'Micha'el) mentions that the Midrash records different opinions about what Korban is brought. One opinion says that this Korban refers to the souls of Tzadikim.

The ARUCH HA'SHULCHAN (OC 120:1) explains the significance of the Korban offered by Micha'el. Micha'el was appointed as the "Kohen Gadol l'Ma'alah" when Aharon was appointed as the "Kohen Gadol l'Matah." The verse which describes the inaugural Korbanos of the Mishkan alludes to this when it says, "Ki ha'Yom Hash-m Nir'ah Aleichem" -- "for today Hash-m will be seen upon you" (Vayikra 9:4). Just as the letters of the word "Nir'ah" may be rearranged to form the name "Aharon," the word "Aleichem" may be rearranged to form the name "Micha'el."

The Aruch ha'Shulchan writes that according to this explanation, when the Midrash says that the Neshamos of Tzadikim are offered before Hash-m, it does not mean that they are sacrificed in the same way that one would sacrifice a Korban. Rather, it means that they are brought close to Hash-m. (The word "Korban" comes from the root "Karov," which means "close" or "near.") The souls of the Tzadikim are brought close to Hash-m so that they will enjoy the infinite pleasure of basking in the light of Hash-m (see Berachos 17a; see also SHULCHAN ARUCH HA'RAV OC 120:1).

(b) Tosfos quotes a second opinion in the Midrash which says that Micha'el offers "sheep of fire" on the Mizbe'ach.

The TUR (OC 120) quotes this Midrash further as saying that because of these Korbanos offered in Shamayim, the Anshei Keneses ha'Gedolah instituted in the Berachah of "Retzeh" the phrase, "v'Ishei Yisrael." There are different interpretations for these words in the Shemoneh Esreh:

1. The BEIS YOSEF explains that when one says these words, he should have in mind that "v'Ishei Yisrael" means the "great people (Tzadikim) of Yisrael," whose souls are offered as Korbanos in Shamayim (as the first opinion in the Midrash says).

2. Alternatively, the Beis Yosef says that one should have in mind that the words "Ishei" means "offerings," as in the verse, "Ishei Re'ach Nicho'ach" -- "a fire-offering of a satisfying aroma" (Vayikra 1:9).

3. According to the second opinion in the Midrash, when one recites the words "v'Ishei Yisrael" in Shemoneh Esreh, he should have in mind that Hash-m should accept the sheep of fire brought by Micha'el on behalf of the Jewish people.

4. Tosfos quotes another opinion which says that "v'Ishei Yisrael" refers to the Korbanos which we no longer bring, and which we yearn to bring again when the Beis ha'Mikdash is rebuilt. According to this opinion, "v'Ishei Yisrael" is connected to the previous statement, "And may you return the Avodah to the Beis ha'Mikdash and the Korbanos of Yisrael."

The TAZ (OC 120:1) questions this explanation. If the phrase "v'Ishei Yisrael" refers to the Korbanos, then the blessing should read, "And may you return the Avodah and the Korbanos of Yisrael to the Beis ha'Mikdash," and not, "And may you return the Avodah to the Beis ha'Mikdash and the Korbanos of Yisrael."

5. The Tur (OC 120) records another explanation for the words, "v'Ishei Yisrael." When there is no Beis ha'Mikdash, our Tefilos take the place of Korbanos. We therefore pray that our Tefilos, which are now the "Ishei Yisrael," the fire-offerings of Yisrael, should be accepted.

The Taz (OC 120:1) asks that this seems redundant. If "Ishei Yisrael" refers to our Tefilos, then why do we ask that the "Tefilos of Yisrael (Ishei Yisrael) and their Tefilos" be accepted? The Taz suggests that one might answer that in this blessing we are defining "Ishei Yisrael" as "Tefilasam." That is, we are saying, "And may you accept Ishei Yisrael, which are their Tefilos." However, the Taz rejects this answer, because according to this explanation the wording of the blessing should be, "v'Ishei Yisrael Tefilasam," without the word "and" ("u'Sefilasam") between "Ishei Yisrael" and "Tefilasam." The Taz concludes that according to this explanation, the words "Ishei Yisrael" refer the prayers instituted to correspond to the Korbanos (as described in Berachos 26b), while "Tefilasam" includes all other Tefilos, such as personal prayers and those that are not said as part of the instituted prayers in the prescribed time for Tefilah.

The Tur records all of these explanations, except for the second one. The Taz, due to his difficulties with the last two explanations, says that the explanation which the Tur quotes that "Ishei Yisrael" means the souls of Tzadikim is the proper intention that one should have while praying. However, the BI'UR HA'GRA writes that the proper intention is that "Ishei Yisrael" is part of the previous statement in which we entreat Hash-m that the service of the Beis ha'Mikdash be restored speedily in our days. (Y. MONTROSE)

22. ספר שבולי הלקט ענין תפילה סימן יח

כשנעקד יצחק אבינו על גבי המזבח ונעשה דשן והי' אפרו מושלך על הר המוריה מיד הביא עליו הקדוש ברוך הוא טל והחיה אותו לפיכך אמר דוד כטל חרמון שיורד על הררי ציון וגו' כטל שהחיה בו יצחק אבינו מיד פתחו מלאכי השרת ואמרו בא"י מחיה המתים.